

Inhoudsopgave

- Voorstellen PAPERascie	2
- Lasergamen	4
- Excursie Bureau Jeugdzorg	5
- Wat doet Ben Baarda op maandag?	7
- Excursie Orthopedagogisch centrum 't Gooi	9
- NVO Netwerkvond	10
- Sinterkerst	13
- Het leven na een jaar bestuur	14
- Excursie Den Engh	16
- Alumni	19
- Lezing kleutertv	21
- Studiereis	23
- Student in het buitenland	25
- PAP uitspraken	27
- Column	28
- Gedichtje	29
- Opleidingscommissie	30
- Artikel Pedagogiek – Creatieve Therapie	31
- Horoscoop	35
- Colofon	36

Redactiepraatje

Voor je ligt alweer de tweede PAPERas van dit collegejaar! De eerste bloempjes beginnen al weer door te komen en de eerste felle zonnestralen verwarmen ons en vertellen dat het voorjaar er weer aan komt. Het voorjaar! De lente! De tijd waarin mensen gaan huppelen en verliefd worden! Ook Kikker, uit de boekjes van Max Velthuijs, werd verliefd, op Eend, en zat te zwijmelen in de koele voorjaarszon. Wij vonden het daarom toepasselijk om voor deze keer Kikker op de voor- en achterkant van de PAPERas te zetten. Wij hopen dat jullie deze PAPERas met veel plezier zullen lezen!

Voorstellen PAPERascie

door: Corine Vos, Suzanne van Eijk en Femke Everaarts

De PAPERascie is de commissie van PAP die elke keer weer zijn best doet om voor jullie een prachtige PAPERas in elkaar te zetten. Ook dit jaar zetten de leden uit de PAPERascie alles op alles om een mooi eindresultaat te bereiken. De PAPERascie 2007-2008 bestaat uit Suzanne van Eijk, Femke Everaarts en Corine Vos. Hieronder zullen zij zich kort aan jullie voorstellen.

Hoi allemaal! Ik ben **Suzanne van Eijk** en ik ben 19 jaar oud (2 maart word ik 20!! :-D). Officieel ben ik eerstejaars Pedagogiek maar ik volg weinig cursussen van het eerste jaar omdat ik veel vrijstellingen voor cursussen heb. Ik ben namelijk ook tweedejaars Psychologie. Daarom volg ik bij Pedagogiek niet echt 'een vaste volgorde' van cursussen. Bij Pedagogiek doe ik het studiep pad Orthopedagogiek en bij Psychologie het studiep pad Klinische en Gezondheidspsychologie. Op dit moment droom ik ervan om kinderen en jeugdigen te gaan helpen met trauma's en verlies. Hopelijk kan de combinatie van mijn twee studies hier toe bijdragen.

Ik ben pas sinds dit schooljaar lid van PAP maar ik kwam vorig jaar al wel eens langs in de PAPkamer. Ik vond het toen al erg gezellig maar ik mocht geen lid worden omdat ik geen Pedagogiek studeerde. Toen ik eenmaal ingeschreven stond voor de opleiding Pedagogiek greep ik mijn kans en werd gelijk lid van PAP! Ik ben in de Tripcie (de commissie die de studiereis organiseert) gegaan, de PAPERascie (de commissie die de PAPERas in maakt) en de Webcie (de commissie die de website bijhoudt). Tot nu toe bevalt het me heel goed want ik kan het goed combineren met studie en werk (ik werk in een gezinsvervangend tehuis voor verstandelijk gehandicapten), het is heel gezellig en het geeft me veel voldoening. Bij het maken van de PAPERas neem ik meestal de taken op me die veel met 'vormgeving' te maken hebben omdat ik dat het leukst vind, bijvoorbeeld de voor- en achterkant, posters die reclame maken voor bepaalde activiteiten en plaatjes.

Hoi Allemaal! Ik ben **Femke Everaarts**, een 18-jarige eerstejaars Pedagogiek studente uit Almere. Toen ik voor deze studie koos leek me de studievereniging, na het algemene praatje van Bas in de collegezaal, ook wel wat. Omdat ik veel van pennen en schrijven houd leek het me leuk om voor deze PAPERas stukjes te gaan schrijven. Sindsdien zit ik samen met Corine en Suzanne, twee gezellige meiden, in de PAPERascie.

Naast schrijven speel ik graag piano en gitaar en vind ik het vooral leuk om zelf wat in het wilde weg te spelen, noten lezen is na 8 jaar nog steeds niet echt mijn ding. Naast de verdere hobby's die meerdere van jullie wel zullen hebben als shoppen en met vriendinnen leuke

dingen doen werk ik 1 dag in de week als receptioniste of in de catering. Dit klinkt misschien wat raar, maar het is maar net waar in het bedrijf ze me nodig hebben. Nu woon ik nog Almere en reis ik elke dag op en neer naar Utrecht, maar misschien zoek ik volgend schooljaar wel een leuk kamertje in Utrecht in plaats van elke dag de groene bankjes van de trein te bezoeken.

Hoihoi! Ik ben **Corine Vos** en 20 jaar. Misschien kennen jullie me al, want in de vorige PAPERas had ik me ook voorgesteld, omdat ik bestuurslid ben van PAP. Ik ben coördinator PR en daarom ook lid van de PAPERascie. Ik ben meestal degene die de e-mails stuurt om te vragen of iemand een stukje wil schrijven. Ook ben ik de 'eindredactie': ik check aan het eind of het allemaal klopt en stuur de PAPERas naar de drukker.

Naast de bezigheden van PAP ben ik ook druk met de studie als tweedejaars. Zo'n bestuursschap is goed te combineren met het studeren (alle vakken gehaald tot nu toe :)), maar de bezigheden van PAP zijn soms ook erg verleidelijk. Want je kan het je vast wel voorstellen, dat lekker organiseren leuker is, dan in de boeken zitten. Om financieel rond te komen (op kamers zitten is nou eenmaal duurder dan thuis bij paps en mams) geef ik huiswerkbegeleiding aan een jongen van 15 met PDD-NOS. Op deze manier wil ik ook alvast wat ervaring opdoen in mijn toekomstige werkveld. De tijd die dan nog overblijft besteed ik aan sporten (zwemmen en hardlopen) en ik speel sopraan saxofoon bij een fanfare.

Mocht de PAPERascie jou ook wel wat lijken, kom dan gerust een keertje langs op de PAPkamer, hulp kunnen we altijd wel gebruiken.

Lasergamen

door: Roderick Stol en Daniëlle Gillissen

Woensdag 14 november om 19.00 uur was het zover. We gingen lasergamen! Het was wel erg moeilijk te vinden (alhoewel het met een enorm groot bord stond aangegeven). Aangekomen bij 'Ozebi' konden we na een tijdje wachten (en elkaar bang maken) naar binnen toe. We kregen ons 'lasergamepak' aan met onze Gun en toen we het pak aanhadden werd duidelijk wie bij wie in het team terecht was gekomen. Onze LaserQuest kon beginnen!

Het ging er natuurlijk om dat je met je team van het andere team won. En daarnaast ging het erom zoveel mogelijk hits te hebben en zelf zo weinig mogelijk geraakt te worden. Concentratie en een snelle reactie zijn wel vereisten als je daar naar binnen ging. Oftewel als een gek rondrennen, schieten, en zelf niet geraakt worden! De ene PAPER was nog fanatieker dan de andere (als dat ook eens zo ging met het leren van tentamens). Het waren allemaal verschillende en verrassende omgevingen waar je in terecht kwam, en je kon je op veel plekken verstoppen en je 'vijand' afwachten. De spiegels en rookeffecten zorgden voor een donkere en onheilspellende sfeer, en het was ook jammer toen we na 20 minuten rondrennen alweer moesten stoppen.

Als afsluiter zijn we toen nog maar op zoek gegaan naar een leuk cafeetje. En waar vind je die niet in Utrecht. Dus allemaal nog aan de cola en de warme chocomel voor de liefhebber. Uiteindelijk was het dan toch echt afgelopen met de pret en moest iedereen alweer rennen om de bus naar huis te halen.

PAP LASER GAMES

Woensdag 14 november 19.00u

Kosten € 9,50

Ozebi in Utrecht, Biltstraat 4

Alleen voor PAPleden
Inschrijven makkelijk
via de site!

Studievereniging pedagogiek
Langeveld H115
www.svpap.nl

Excursie Bureau Jeugdzorg

door: Charlotte Mutsaerts

Om 14.15 hadden we op het station afgesproken, we waren met een groep van 25 meisjes. Samen met Annemiek en Maartje van de Exco gingen we op pad, op naar Oudenoord, waar Bureau Jeugdzorg Utrecht is gevestigd.

We waren daar iets te vroeg, maar we mochten al eerder naar binnen. Mevr. Wilschot, een orthopedagoog heette ons welkom en hield een interessant verhaal samen met Debby, de stagiaire van de master orthopedagogiek. Ze vertelden samen wat Bureau Jeugdzorg doet, welke afdelingen er zijn, en wat hun werk en stage inhoudt, hieronder een korte samenvatting:

Bureau Jeugdzorg werkt per provincie. In Utrecht zijn er 5 regiokantoren, er zijn in totaal 15 in Nederland. Hier in Utrecht is de jeugdreclassering extra. Bureau Jeugdzorg krijgt subsidie van de provincie waarmee het werk gedaan kan worden. Mevr. Wilschot maakte ons ook nog goed duidelijk dat elke Bureau Jeugdzorg per provincie anders werkt, en dat niet in elke provincie wordt gewerkt als hier in Utrecht.

Jeugdzorg is er voor kinderen van 0 tot 18 jaar, en de zorg voor kinderen staat altijd voorop. Het is de eerste poort voor hulp aan jeugd. De jeugd (en hun ouders) komen eerst bij Bureau Jeugdzorg, die de vraag in kaart brengt en de cliënt daarna begeleidt en verwijst naar een zorgaanbieder in de buurt. In de provincie zijn 8 zorgaanbieders waar de cliënten terecht kunnen.

Daarna werd ons verteld dat er verschillende afdelingen zijn binnen Bureau Jeugdzorg namelijk: jeugdhulpverlening (vrijwillige hulp), jeugdbescherming (hier werken bijv. gezinsvoogden), jeugdreclassering (begeleiden van jongeren) en ten slotte de Kindertelefoon. Al deze afdelingen zijn heel anders en allemaal interessant. Als je bij Bureau Jeugdzorg wil werken moet je eerst goed nadenken welk soort werk je wilt doen en hoe je kinderen wilt helpen.

Mevr. Wilschot ging verder met vertellen over hoe cliënten binnen komen; de cliënt moet zich eerst telefonisch aanmelden, dan wordt al gelijk bepaald of de ouders/kind alleen informatie nodig hebben, of dat ze moeten worden aangemeld bij een regiokantoor. De aanmelding bij een regiokantoor wordt gedaan door een case-manager. Dit zijn meestal HBO-ers, die het meeste met de cliënt te maken hebben. De case-manager voert vele gesprekken met de cliënt en begeleidt dan naar de meest passende hulp.

Bureau Jeugdzorg Utrecht

Omdat de case-manager soms wel wat hulp kan gebruiken op het gebied van casuïstiek, kan hij terecht met specifieke vragen bij de gedragswetenschapper. Dit is een universitair opgeleide (meestal pedagogiek of psychologie), die een aantal case-managers onder zich heeft en hen volgt en steunt en ook vergaderingen voorziet. Mevr. Wilschot en Debby zijn beiden (stagiaire) gedragswetenschapper bij Bureau Jeugdzorg. De case-manager volgt de cliënt naar de passende zorgaanbieder, en daarna is het werk voor Bureau Jeugdzorg gedaan.

Na een uur aandachtig luisteren zat het er alweer op voor ons en heeft Annemiek de 2 dames bedankt. Ik vond het een hele interessante middag, omdat ik eigenlijk niet wist hoe Bureau Jeugdzorg precies werkt. Het is leuk om er op zo'n manier achter te komen hoe breed het werkveld van een pedagoog eigenlijk is!

Wat doet Ben Baarda op maandag?

door: Ben Baarda

Door de Papperas-redactie werd ik gevraagd iets te schrijven over waar ik mijn dagen mee vul. Toen ik, zoals collega Corrie Tijsseling dat heeft gedaan, begon aan mijn weekagenda, bleef ik steken op maandag. Op maandag geef ik namelijk trainingen 'Kinderen in Raadsonderzoek' voor nieuwe raadsonderzoekers van de Raad voor de Kinderbescherming. Bij het nadenken over die training kwamen zo veel vragen naar boven daar ik mij daar maar even toe wil beperken. En uiteindelijk ben ik zelfs maar op één vraag in gegaan.

Ik geef die training samen met Karel Mulderij. Wij trainen meestal net afgestudeerde HBO-ers, maar ook (ortho)pedagogen heel intensief in groepen van maximaal 15 cursisten hoe je informatie van en over kinderen, van 0 tot 18 jaar, kunt krijgen. Hoe vraag je aan een kind van vijf bijvoorbeeld, of het klopt dat hij door zijn vader mishandeld wordt en hoe leg je aan het kind uit wie jij bent en wat de Raad voor de Kinderbescherming is?

Meer dan twintig jaar geleden gaven Karel Mulderij, Hans Bleeker (ja echt, de directeur) en ondergetekende een vergelijkbare cursus op de universiteit. Vanwege bezuinigingen moest die cursus worden geschrapt. Het was te arbeidsintensief. Ik vind dat onbegrijpelijk. Eigenlijk vind ik het onverantwoord wat ik op de universiteit doe. Ik geef daar colleges aan zalen met vaak meer dan 300 studenten en geef voor de premasterstudenten aanvullend training aan groepen met meestal meer dan 25 studenten. En dan wordt er nog geklaagd, dat ik te duur ben om die trainingen zelf te geven, dat ik dat beter door assistenten kan laten doen. Ik zie al dat ik bij de Raad voor de Kinderbescherming zeg, dat het misschien beter is als de trainingen door assistenten worden gegeven, ze zouden me uitlachen.

Waarom gelden op de universiteit andere regels voor het onderwijs dan elders? Ik denk dat dat vooral met geld te maken heeft. Als je de meeste recente cijfers van Eurostat, het CBS van Europa, bekijkt, dan blijkt dat in 2003 Nederland relatief gezien niet eens zo weinig geld aan onderwijs is besteed. Wat echter opvalt is dat Nederland bijna het hoogst scoort als het gaat om het geld dat naar ondersteunende diensten gaat. Ik werk nu bijna veertig jaar bij de universiteit en heb vooral de ondersteunende diensten zien groeien. Uiteraard is de maatschappij ingewikkelder geworden, veertig jaar geleden, werkten we nog niet met computers en hadden we geen it-ers nodig om ons te ondersteunen, maar de vraag is of de verhouding nu niet erg scheef is.

Dit is niet de eerste keer dat ik mij druk maak om de in mijn ogen scheve besteding van gelden binnen de universiteit en het gebrek aan geld om goed onderwijs te geven. Ik voel mij alleen vaak een roepende in de woestijn. De studenten zouden het niet moeten pikken dat ze zo weinig docent-intensief onderwijs krijgen en de docenten zouden eigenlijk moeten weigeren dit soort onderwijs nog te geven. Wat ik mij wel afvraag is of de meeste studenten en docenten te netjes en te braaf zijn, of dat ik misschien een ouwe zeur ben geworden?

Met groet, Ben Baarda.

Excursie orthopedagogisch centrum 't Gooi

door: Nicolette Munsters

Alweer de derde excursie dit jaar en dit keer gingen we naar Orthopedagogisch Centrum 't Gooi. 's Ochtends sprongen we met zijn allen in de trein, nieuwsgierig naar wat we te horen en zien zouden krijgen. Maar voordat we eindelijk op de plek der bestemming aankwamen stond ons nog wel een wandeling van 20 minuten te wachten door het doolhof van Hilversum. Eenmaal daar werden we verwelkomd met koffie, thee en een koekje. Gevolgd door een inleidend verhaal van Bernadette Huyben, Mariëtte Bruinsma en Mira van Seck (drie daar werkzame orthopedagogen).

Orthopedagogisch Centrum 't Gooi is een centrum dat zich bezig houdt met specifiek opvoeden bij kinderen met gedragsproblemen in de regio 't Gooi. Dit is opgedeeld in dagbehandeling, hier zitten kinderen met gedragsproblemen na schooltijd waarbij ze wel thuis wonen. Residentiële behandeling, bij deze groepen zitten de kinderen 24 uur per dag in het centrum of in het geval van baby's in een project gezin. Ambulante behandeling, hierbij is het kind

gewoon thuis maar komt er een aantal keer per week een gezinsondersteuner langs die hulp biedt. En 'alleen samen', dit is een huis waar onder andere tienermoeders samen wonen. Over het algemeen duren deze behandeling 1 tot 1,5 jaar, waarna de kinderen of weer gewoon in de normale thuissituatie terecht kunnen of worden doorverwezen naar een andere opvang. De orthopedagogen, die hier zorgcoördinatoren heten, zorgen voor de coördinatie van de hulpverlening (zoals intake gesprekken en evaluatie gesprekken). Daarnaast regelen zij behandelingsgerichte activiteiten (zoals externe onderzoeken). Ook coachen ze de pedagogisch medewerkers die in direct contact met de kinderen staan. En als laatste hebben ze een beleidsfunctie waarbij ze ook gericht zijn op ontwikkeling van de methodiek.

Dit is een kleine greep uit wat er verteld is, want de orthopedagogen waren zo enthousiast dat het inleidende verhaal meer een geheel vullend programma werd. Zodat er daarna nog maar weinig tijd was om het centrum ook daadwerkelijk te bekijken. Toch zijn we even langs wat groepen gevlogen en hebben een algemene indruk gekregen. En dat was dat het er gezellig uitzag en er echt een poging werd gedaan een soort huissituatie voor de kinderen te creëren.

Al met al was het een erg leuke excursie. De orthopedagogen hadden er echt plezier in en dat maakte dat dit mij erg leuk werk lijkt. Ook deze excursie is dus een echte aanrader, want zo'n kans om een kijkje in het werkveld van een orthopedagoge te nemen, moet je je niet laten ontglippen.

NVO Netwerkvond

door: Dorien van Zuijlen

Op woensdag 12 december 2007 is de NVO netwerkvond gehouden. Deze avond vond plaats boven restaurant Florin. In totaal waren er 23 studenten aanwezig. De avond was opgedeeld in twee rondes van veertig minuten. Er waren vier werkvelden vertegenwoordigd, namelijk Jeugdzorg, Geestelijke Gezondheidszorg, Leerlingenzorg en Gehandicaptenzorg.

Tijdens de eerste ronde heb ik geluisterd naar de spreker van het werkveld Jeugdzorg, die werkte bij Bureau Jeugdzorg. Eerst vertelde ze wie zij was, welke opleiding ze gevolgd heeft en hoe ze uiteindelijk bij Bureau Jeugdzorg terecht is gekomen. Ze legde ons vervolgens uit leggen wat nu precies het verschil is tussen een Jeugdzorg en een GGZ instelling. Ze vertelde dat Bureau Jeugdzorg een soort kern van de sociale kaart is. Daar komen veel hulpvragen binnen. De mensen van de instelling zoeken dan samen met de cliënt uit wat er precies aan de hand is. Vervolgens wordt de cliënt naar passende hulpverlening doorverwezen. Als de hulpvraag niet te ernstig is, kan de cliënt ook bij Bureau Jeugdzorg zelf maximaal vijf gesprekken krijgen. In deze gesprekken wordt de cliënt ondersteund om zijn situatie zelf weer op de rails te krijgen. Bij GGZ-instellingen vindt wel gerichte en langere behandeling plaats. Bovendien gebeurt daar ook de eigenlijke diagnosticering.

De spreker vertelde dat het werk bij Bureau Jeugdzorg heel afwisselend is, omdat ze daar allerlei soorten hulpvragen binnenkrijgen en met heel verschillende mensen in aanraking komen. Ze zei dat het werk in vergelijking met dat in GGZ-instellingen soms minder zwaar is, aangezien de heftige gevallen doorverwezen worden en niet in haar instelling worden behandeld. Aan de andere kant vertelde ze dat het toch wel voorkomt dat ze thuis nog over bepaalde casussen loopt na te denken. Ze zei dat dit zeker zo was bij de crisisdienst, waar mensen voor spoedeisende gevallen terecht kunnen. Volgens haar is deze taak nu echter overgedragen aan een aparte dienst, of gaat dit in de nabije toekomst gebeuren.

Tijdens de tweede ronde heb ik geluisterd naar een jonge vrouw van het werkveld GGZ. Zij heeft stage gelopen bij een redelijk kleine instelling met een christelijke inslag. Daar heeft ze na haar afstuderen ook een baan gekregen. Ze vertelde dat het werken bij een kleine GGZ-instelling haar de mogelijkheid geeft om uiteenlopende werkzaamheden te verrichten, terwijl de taken in grotere instellingen meer verdeeld zijn over de verschillende functies.

Aan de andere kant wilde ze zich graag op bepaalde punten nog verder kunnen specialiseren. De spreekster liet merken dat ze vaak nog best onzeker is over bepaalde vaardigheden. Ze vergeleek het met het leren autorijden. Het meeste moet je nog leren als je gaat rijden wanneer je je rijbewijs eenmaal gehaald hebt. Ik begreep dat het bij haar in de instelling mogelijk was voor medewerkers om aanvullende cursussen te volgen om zich op bepaalde gebieden verder te bekwamen. Ze vertelde dat de christelijke identiteit van de instelling niet sterk op de voorgrond staat. Het is niet zo dat men er hulp verleent met de bijbel in de hand. Wel kiezen cliënten soms bewust voor een instelling met een christelijke grondslag, omdat ze zich daar vanuit hun eigen achtergrond beter thuis voelen. Verder kan het zo zijn dat mensen vanuit deze achtergrond specifieke problematiek tegenkomen.

Ik vond het erg leerzaam om mensen vanuit het werkveld te horen spreken over hun ervaringen. Het heeft me een beter zicht gegeven op de aard van bepaalde instellingen en op het werk dat een orthopedagoog daar kan uitvoeren. Bovendien hebben we van beide sprekers tips meegekregen voor het schrijven van sollicitatiebrieven. Ook onderstreepten ze beiden het halen van registraties en het volgen van een aanvullende opleiding. Wat ik fijn vond, is dat beide spreeksters ook veel praktijkvoorbeelden konden geven over het soort casussen waar ze mee te maken kregen. Ze gaven ook een indruk van hoe een normale werkdag er voor hen uitzag. Al deze informatie vond ik nuttig om te helpen bepalen welke richting ik zelf op zou willen.

Wij zoeken invalkrachten kinderopvang aanvang per direct

Skon kinderopvang is een landelijke kinderopvangorganisatie voor kinderen van 0 - 12 jaar. Skon heeft eigen kinderverblijven onder de naam de blauwe dieren kinderopvang en biedt incidentele opvang op locatie, de blauwe dierenparade. Door samen te werken met primair onderwijs, pedagogen, sportaanbieders en culturele organisaties biedt skon een stevige basis voor professionele, moderne kinderopvang. 'Skon, net zo ondernemend als kinderen', dat is ons motto.

Wij vragen:

- een functiegerichte opleiding op minimaal mbo-kwalificatieniveau 3 (nog aan het studeren of al afgestudeerd)
- ervaring met het werken met kinderen
- minimale inzetbaarheid van één dag of middag per week en/of voor bepaalde periodes per jaar (zoals vakanties)

Wij bieden:

- een afwisselende functie met ruimte voor persoonlijke inbreng en ontwikkeling
- bepaal zelf hoeveel uur je per week wilt werken
- een ideale bijbaan die prima met je studie is te combineren
- een salaris van minimaal € 9,69 per uur
- tegemoetkoming in reiskosten en een variabele eindejaarsuitkering

Studenten die een sociaal-pedagogische, sociaal-culturele, sport/lichamelijke opvoedings- en culturele/kunstzinnige vormingsopleiding op HBO / WO niveau volgen, nodigen wij uit om te reageren.

Kijk voor meer informatie op www.skon.nl of bel met P&O afdeling werving; 0346 55 95 00.

Mail je brief en c.v. naar sollicitatie@skon.nl of schrijf naar skon kinderopvang, afdeling P&O, postbus 1246, 3600 BE Maarssen.

de blauwe dieren

kinderopvang

Sinterkerst

door: Femke Everaarts

'Nee hè, die wilde ik!' wordt er door Moniek geroepen als Suzanne het zout en peperstel in de vorm van kikkers bij Corine weg kaapt. Ook om de hamer mét flesopener wordt flink gestreden en ook Rebecca, die haar eigen gekochte badzout toch wel erg graag weer zelf mee naar huis wil nemen, heeft de strijd geopend.

Sinterkerst, een mengeling van Sinterklaas- en kerstfeest op 19 december in een lokaal ergens diep verscholen in het Langeveld. Na een koud buffet met gevulde eieren, stokbrood, verschillende salades en de 'bowl' die op het kerstfeest van de basisschool waarschijnlijk bij jullie ook nooit ontbrak, werd er met een ruilspel gestreden om de cadeau's die wij PAPers voor twee keer één euro op de kop hadden getikt. Van sterretjes tot bonbondoos, van een ponsje tot kerstkaarten met glitters.

Onder het genot van sinterkerstige lekkernijen moest je met een gegooide 1 een cadeau van jezelf aan een ander geven en bijvoorbeeld met een 5 allemaal een plek naar links opschuiven en je net gekregen glittermascara of je kaarsjes op je plek achterlaten.

Frouke, al lang blij dat ze haar paarse kaarsje heeft weten te bemachtigen, zucht diep wanneer we voor de zoveelste keer een plaats naar links moeten schuiven en Marlon blijft beteuterd zitten met een 'doodskaars' waarvan de koper waarschijnlijk niet wist dat deze vaak bij het overlijden van iemand wordt aangestoken. Ik zet al mijn zinnen op de eiersnijer en hoor aan de andere tafel Naomi roepen dat ze het prinsessensetje veroverd heeft. Dan gaat na een uurtje de wekker en is het ruilspel toch echt afgelopen.

Even later praten we met z'n allen nog wat na en ruil ik tot groot ongenoegen van Suzanne mijn gewonnen zout en peper-kikkers tegen glitternagellak van Moniek. Gelukkig is Suzanne dit al snel vergeten wanneer zij vrolijk voor mijn neus met een geruimd ponsje zwaait waarmee je elk heel papier om kunt toveren in een papier vol met geponste kleine kerstbomen.

In de trein terug deel ik het glitterbadzout met mijn treinreizigster en probeer ik fatsoenlijk de gewonnen glitternagellak op mijn nagels te smeren. De conducteur is hier helaas minder blij mee; de NS heeft er vanaf die dag een met glitters bedekt groen treinbankje bij.

Het leven na een jaar bestuur

door: *Elske de Jong*

Begin collegejaar 2006, inmiddels al weer anderhalf jaar geleden, begon ik met veel enthousiasme aan een aantal nieuwe dingen. Ik werd niet alleen voorzitter van PAP, maar begon ook met mijn taak als student-lid in het Management Team (MT). Ik had een druk leven, elke dag wel wat te doen. En als er geen werk

was, dan was er wel een feestje of gewoon gezellig wat drinken met vrienden. Met andere woorden, vervelen was er niet bij. Er zijn momenten geweest dat ik wel eens dacht, waar ben ik aan begonnen?! Want ondertussen probeerde ik ook nog gewoon te studeren. Ik moet eerlijk bekennen dat dat laatste er het meest onder te leiden heeft gehad, hoewel ik alles, wonder boven wonder, toch heb gehaald.

Het vooruitzicht van de Master leek bijna rustig: 2 dagen per week stage, 2 dagen per week onderzoek, wat colleges en opdrachten maken. Ik hoorde vaak Masterstudenten zeggen dat het allemaal zo veel en druk was. Ik heb dat altijd geloofd hoor, maar dacht dan soms stiekem ook: ach, ik ben de drukte meer dan gewend, het valt vast wel mee. Nu zit ik dan midden in de Master Orthopedagogiek en ben meer dan een half jaar geleden begonnen met mijn stage. Ik moet toch mijn woorden (vooral mijn gedachten eigenlijk) terugnemen.

De Master is op geen enkele manier rustig te noemen. Het is niet alleen de stage, het is niet alleen het onderzoek, het zijn niet alleen de colleges, niet alleen de opdrachten of het ontzettend dikke boek die je aan het begin van het jaar moet leren, het is de combinatie! Soms vraag ik me wel eens af hoeveel uur de bedenkers van deze Master denken dat er in een dag gaat. Ik weet het, het zijn er 24, maar moeten we die allemaal benutten?! Of mag er ook nog ergens geslapen worden. Om een sociaal leven maar even buiten beschouwing te laten. Maar kan ik zeggen dat het drukker is dan vorig jaar? Het is vooral anders.

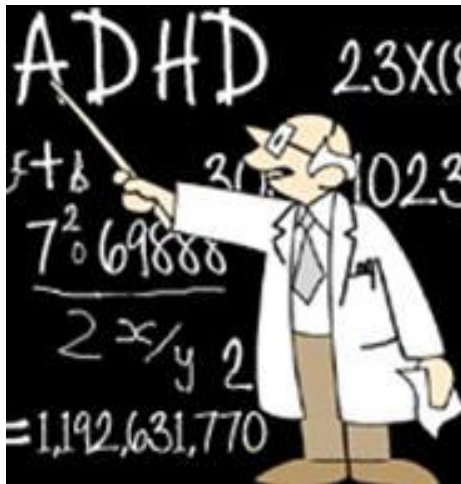
Vorig jaar kon ik mijn eigen dagen indelen. Als ik een keer wou uitslapen dan deed ik dat, maar aan de andere kant werkte ik ook vaak toch langer door. Hoe vaak ik vorig jaar wel niet op de PAPkamer 's avonds gegeten heb! Of ik werkte in het weekend de achterstanden van de week bij. Met andere woorden, het was allemaal wat flexibeler.

Nu heb ik meer een ritme, uitslapen zit er niet meer in. Elke dag om 5.45 uur gaat mijn wekker (wees niet bang, bij de meeste Masterstudenten gaat ie wel wat later hoor) en kom ik 's avonds na 18.30 uur weer thuis. Indien nodig doe ik dan nog boodschappen, kook ik, kijk ik even televisie en het is weer bedtijd. Ja... dat was echt even wennen. Maar aan de andere kant, als ik vrij ben, ben ik ook echt vrij. In het weekend moest ik eerst nog altijd leren, maar nu het tentamen geweest is (en ik hem heb gehaald ©), zijn de weekenden om leuke dingen te doen, soms om opdrachten te maken of achterstanden weg te werken die niks met mijn stage of onderzoek te maken hebben. Er is uiteindelijk voor beide wat te zeggen.

Flexibiliteit versus ritme. Vorig jaar, leek het me saai om zo'n ritme te hebben. Maar nu ik er midden in zit, vind ik het ook ergens wel rustgevend (oké, saai inderdaad, maar wat maakt het uit ☺). En juist nu geniet ik zoveel meer van die momenten samen met vrienden. Om even samen te eten, naar de film te gaan of ergens wat te drinken. Het klinkt een beetje suf en oud, maar ik denk dat ik wel kan wennen aan zo'n leven als dit, zonder het studeren erbij dan.

De conclusie is dus dat beide jaren zo zijn voor- en nadelen voor mij hebben gehad. Maar beide is ontzettend leerzaam! Ik kan iedereen dat ook echt van harte aanraden een jaar PAPbestuur te doen. Voor de Master raad ik aan er met goede moed in te stappen en het vooral zo leerzaam mogelijk te maken voor jezelf. Maar daar zorgt de opleiding ook wel voor een groot gedeelte voor. Het grootste nadeel aan de Master is eigenlijk dat ik nu bijna nooit meer meekan met activiteiten van PAP. Maar als ik kan, ben ik er bij!

Excursie Den Engh

door: Emma Esser

Op 17 januari organiseerde studievereniging PAP een excursie naar Den Engh, een Rijksinrichting voor jeugdigen. Voor mij, en ik denk dat dit ook geldt voor andere studenten die mee waren, was de reden om mee te gaan te willen weten hoe zo'n Justitiële Jeugdinrichting er nu echt uit ziet en te horen van iemand die er werkt hoe het er nu echt aan toe gaat. Want inmiddels weten de meesten van ons wanneer jongeren in een JJI terecht kunnen komen en wat voor een soort problematiek zij dan hebben, maar we hadden de praktijk nog nooit gezien en ervaren. Het was dus een kijkje achter de deuren die normaal gesloten blijven voor mensen van buitenaf.

Vanaf het station Den Dolder was het even dolen door Den Dolder, met dank aan de geweldige kaartjes van de routeplanners van het internet! Maar bij aankomst werden we meteen ontvangen door een werknemer van Den Engh. We werden over het terrein geleid naar de ruimte waar de presentatie plaats zou vinden. Deze man heeft uitgebreid en allervriendelijkst uitgelegd over hoe het er in Den Engh (en de andere sectoren) aan toe gaat. In de presentatie van anderhalf uur (!) is uitgebreid aan bod gekomen welke fasen de jongeren (in hun behandelplan)

doorlopen binnen de inrichting. De jongeren verblijven in groepen van twaalf en beginnen met helemaal niets. Meubels, alles moeten ze in eerste instantie verdienen en vaak ook nog zelf maken! Gaandeweg in het programma `verdienen` de jongeren meer en krijgen ze ook meer faciliteiten. Ze worden in wezen helemaal opnieuw opgevoed. Want dit is volgens Den Engh het enige wat werkt, van voor af aan beginnen.

Hierna werd de rondleiding door iemand anders overgenomen. Van hem kregen we eerst een rondleiding over het terrein. Tijdens de rondleiding over het terrein werd duidelijk dat het bij Den Engh de laatste jaren erg veranderd is. Eerder waren er op het terrein meerdere paviljoens, waar dan verschillende groepen jongeren verbleven. De groepen zetten bij het paviljoen verschillende projecten op, denk bijvoorbeeld aan het maken van een vijver. Om de zoveel tijd moesten de jongeren naar een ander paviljoen verhuizen. Inmiddels zijn de meeste van deze paviljoens afgebroken en is er één groot gebouw welke meerdere paviljoens omvat. Dit gebouw staat binnen een grote omheining en heeft nog het meeste weg van een gevangenis.

Tijdens de wandeling over het terrein kwamen we ook langs een touwbaan. Dit bleek een project te zijn van een groep jongens van Den Engh. De leiding heeft zo veel projecten zeg maar 'in de kast liggen', welke alleen kunnen werken wanneer de jongeren het idee hebben dat zij degenen zijn geweest die het bedacht hebben. Dit heeft dus geleid tot het succesvolle en inmiddels voltooide project van de touwbaan, die zelfs officieel goedgekeurd is en verhuurd mag worden.

Na de wandeling mochten we eindelijk weer naar binnen, want het was koud! Eerst de ene poort open en er met zijn alle door, die weer dicht en dan de volgende door. We kregen de instructie mee, dat deze jongens niet vaak meisjes/vrouwen zien en zeker niet zo veel in één keer, of we als we jongens zagen geen aanmatigend gedrag wilden vertonen. Oké, prima, geen probleem. Binnen hebben we gezien hoe de al eerder genoemde paviljoens er uit zien en hebben we een kijkje mogen nemen in de cellen waarin de jongere vrijwel alleen 's nachts verblijven. Ook hebben we verhalen gehoord over hoe er in bepaalde situaties met de jongeren om wordt gegaan, welke oplossingen er worden gevonden voor probleemgedrag. Tenslotte kregen we buiten, maar binnen de

omheining de sportruimte te zien. Dan sta je daar buiten maar tussen allemaal hoge betonnen muren, vreemde en indrukwekkende gewaarwording, je zit echt opgesloten.

Ik vond, en ik denk met mij nog meer studenten, de presentatie, maar met name de rondleiding erg indrukwekkend. Vooral hoe het voelt om binnen de hekken en muren te moeten leven, vrijwel constant in een groep en onder toezicht. Waardoor het hele verhaal over hoe het er in de inrichting aan toe gaat meer ging leven waren de voorbeelden, de concrete voorbeelden van hoe er in bepaalde situaties met de jongeren om wordt gegaan. Kortom, een lange, indrukwekkende dag, en goed om een keer van binnen te hebben gezien! Deze activiteit mag volgend jaar weer op de PAPagenda!

Astrid Lindgren

K I N D E R O P V A N G

Pippi Langkous, wie is er niet groot mee geworden? Het ondeugende meisje met de rode vlechten en de dito sproeten werd geboren uit de fantasie van Astrid Lindgren. De vrolijkheid, vrijheid en onbezorgdheid die Pippi uitstraalde in de verhalen willen we alle kinderen binnen onze opvang bieden.

Astrid Lindgren Kinderopvang bestrijkt met haar 7 kinderdagverblijven in Culemborg, Nieuwegein en Utrecht een breed regionaal gebied.

Voor onze vestigingen in Nieuwegein en Utrecht zijn wij op zoek naar

PEDAGOGISCHE MEDEWERKERS voor alle groepen

Je motivatie om te werken in de kinderopvang uit zich in je enthousiasme, inlevingsvermogen en verantwoordelijkheidsgevoel. Je beschikt over voldoende initiatief, je bent zelfstandig en flexibel ingesteld. Daarnaast ben je in het bezit van of studerende een relevant diploma, zoals bijvoorbeeld MBO/HBO (SPW, SCW, MWD, AB), PABO of pedagogiek of psychologie met minimaal 120 ECT's.

Wij bieden

- een open en enthousiaste werksfeer in een dynamische organisatie waar professionaliteit hoog in het vaandel staat;
- secundaire arbeidsvoorwaarden en beloning conform CAO-kinderopvang.

Je schriftelijke reactie voorzien van een curriculum vitae kun je sturen naar: ASTRID LINDGREN KINDEROPVANG, Prijsseweg 8, 4105 LE Culemborg. Reageren per e-mail kan ook: info@astrid-lindgren.nl

Mocht je meer informatie over onze organisatie wensen, kijk dan op:
www.astrid-lindgren.nl

Alumni

door: Alumnicie

Een afgestudeerde aan het woord...

In de vorige PAPERas heeft de alumnicie zich voorgesteld en over de plannen in het komende jaar verteld. Er stond dat ook in deze PAPERas weer van de alumnicie te horen zou zijn. Naast wat nieuwtjes vanuit het alumninetwerk, beslaat het grootste gedeelte van de alumnipagina's vanaf nu echter een verhaal van een afgestudeerde. Zo zijn deze pagina's niet alleen voor afgestudeerden interessant, maar zeker ook voor afgestudeerden in spé. Want wie is er nu niet nieuwsgierig naar wat je na je afstuderen allemaal kunt gaan doen? De alumnicie vraagt elke keer een lid van het alumninetwerk om een stukje te schrijven. Dit keer kunnen jullie lezen over de geslaagde zoektocht naar een baan van ons eigen commissielid Hanneke Krul. Ze werkt inmiddels als gedragsdeskundige op een polikliniek in Lelystad.

Hanneke Krul

Aan mij deze keer de eer om iets over mijn werk te vertellen. Afgelopen zomer heb ik de master Orthopedagogiek (werkveld Jeugdzorg) afgerond. Daarna ben ik sollicitatiebrieven gaan rondsturen en bij een vacature voor een GZ-psycholoog (niet geschoten, altijd mis) had ik succes. Sinds november ben ik aan de slag als gedragsdeskundige bij Traverse Flevoland in Lelystad. Dat is een gezamenlijke polikliniek van de instellingen De Reeve, Triade en Rentray. De doelgroep van Traverse is vrij breed: kinderen, jongeren en jong volwassenen (6-23 jaar) met ernstige gedragsproblemen al dan niet samengaan met een licht verstandelijke beperking. Traverse doet zowel aan diagnostiek, delictanalyse als aan behandeling.

Toen ik begon bij Traverse kreeg ik direct een aantal cliënten toegewezen. Ik kon dus meteen aan de slag. Ik heb meteen intakegesprekken gepland en ben oudergesprekken, intelligentie- en persoonlijkheidsonderzoeken gaan doen. Daarnaast is het vaak belangrijk contact met school te hebben. In gezinnen waarvan een kind aangemeld wordt bij Traverse is vaak sprake van al dan niet vrijwillige gezinsbegeleiding. Het komt dan ook regelmatig voor dat er gesprekken zijn met (gezins)voogden en ambulante gezinsbegeleiders. Deze mensen hebben vaak nuttige aanvullende informatie.

Wanneer je alle informatie bij elkaar geraapt hebt, komt het moment om een integratief beeld te schrijven en de onderzoeksvragen te beantwoorden. Het schrijven van een verslag vind ik zelf niet het leukste om te doen, maar als het af is kun je het adviesgesprek gaan voeren. Daar merk je vaak dat je mensen helpt en dat geeft veel voldoening.

Zoals je misschien al merkt aan wat ik hierboven geschreven heb, ben ik op dit moment vooral veel bezig met diagnostiek. Ik ga me de komende tijd meer toelagen op (groeps)behandeling en daar heb ik ook erg veel zin in.

Ik heb heel veel geluk gehad om zo snel na mijn afstuderen zo'n leuke en passende baan te vinden. Wel moet ik lang heen en weer reizen, maar dat heb ik er zeker voor over.

Ik ben erg benieuwd waar andere pedagogen terecht zijn gekomen na hun afstuderen, maar dat zal ik in de komende PAPerassen wel gaan lezen.

Waarom lid worden van het alumninetwork na je afstuderen?

Omdat het ook na je afstuderen interessant is om in contact te blijven met andere afgestudeerden. Hoezo?

1. Zo blijf je op de hoogte van belangrijke ontwikkelingen in het werkveld.
2. Zo heb je de mogelijkheid om gezellig te kunnen borrelen met oude bekenden en/of huidige collega-(ortho)pedagogen.
3. Zo blijf je op de hoogte van het laatste nieuws vanuit je oude opleiding en studievereniging.

Des te groter het netwerk, des te meer informatie en gezelligheid je er vandaan kunt halen. De alumnicie is daarom hard bezig om het alumninetwork meer uit te breiden en te professionaliseren. Hoe?

1. Op termijn wordt het alumninetwork toegankelijk voor alle afgestudeerde (ortho)pedagogen in Utrecht en niet alleen voor diegenen die lid zijn geweest van PAP.
2. Binnenkort is er voor alumni veel meer informatie te vinden op de website van PAP (www.svpap.nl). Ze kun je op termijn zelfs zien welke afgestudeerden nog meer lid zijn.
3. Er wordt minstens twee keer per jaar een interessante activiteit georganiseerd.

Daarom dus! Heb jij misschien nog tips of vragen voor de alumnicie of ben je afgestudeerd en wil je lid worden? Mail dan naar alumnicie@svpap.nl.

Lezing Kleutertv

door: Annemiek Veenstra

Op 23 januari vond de 2^e lezing van dit studiejaar plaats. Na het heerlijke etentje met alle commissieleden gingen we op weg naar de Boothzaal in de UBU. Hier stonden twee mannen al te trappelen om te beginnen, beide met hun USB-stickies in de aanslag. Op het laatste moment moesten er nog wat te drinken geregeld worden voor de twee sprekers. Gelukkig had de aardige meneer achter de balie van de UBU nog 2 theeglazen beschikbaar, waarvan 1 bedrukt met Nijntje... Toeval? Vast niet... De aardige meneer bood echter wel zijn excuses hiervoor aan.

Toen beide sprekers hun powerpoint presentatie op de computer hadden gezet, en ze voorzien waren van microfoon en water om de keel te smeren, mocht Dr. Peter Nikken aftrappen met de theoretische kant van het verhaal. Zijn presentatie had dan ook de toepasselijke titel "Kind en media. Hoe jonger, hoe beter?". Hij begon met de aanbeveling die de American Academy of Pediatrics had uitgebracht: Kinderen mogen niet meer dan 1 tot 2 uur tv-programma's van kwaliteit bekijken; kinderen mogen geen televisies op hun kamers hebben; en ouders moeten hun kinderen die jonger dan 2 jaar zijn ontmoedigen tv te kijken. Deze aanbeveling lijkt ergens op te slaan, vanwege

het enorme aanbod mediaproducten voor peuters. Er schijnt zelfs een 'baby-channel' te zijn in Amerika die 24 uur per dag korte programmaatjes met muziekjes uitzendt, speciaal voor baby's! Daarnaast vertelde Peter Nikken over andere belachelijke gadgets voor de allerkleinsten. Zo bestaat er de 'i-tod', een mp3-speler speciaal voor peuters! Ook kregen we te horen over de 'foony' en de 'buddybear'. Dit zijn telefoontjes waar 4 knopjes op zitten. Knopje 1 is om met mama te bellen, knopje 2 voor papa, en ga zo maar door...

De media zelf beweert natuurlijk stellig dat alle media-aanbod zeer positieve uitwerkingen kunnen hebben op de jongste kinderen. Zo stellen ze dat de producten de sociale, emotionele en cognitieve vaardigheden, de ouder-kind interacties, het taalbegrip en de spraakontwikkeling en nog veel meer stimuleren. Ouders zelf zijn echter ook heel positief over al die mediaproducten. De negatieve houding van ouders ten opzichte van de media komt pas vanaf 12-jarige leeftijd van hun kinderen om de hoek kijken. Dan is het (puber)gedrag wat hun kinderen vertonen opeens de schuld van de media.

Wellicht is het tijd voor een leerstoel Mediaopvoeding?

Er is weinig (goed) onderzoek gedaan over het meer of beter leren van kinderen door mediaproducten. Er is echter wel veel (goed) onderzoek gedaan over Sesamstraat. Het kijken naar dit programma blijkt vooral positieve uitwerkingen te hebben voor kinderen. Over dit onderwerp ging dr. Hans Beentjes verder. Hij zit namelijk als wetenschapper in de adviesraad van Sesamstraat, en wist er dus veel over te vertellen. Zo vertelde hij over de geschiedenis van Sesamstraat: hoe bijvoorbeeld Sesame Street over is gekomen vanuit Amerika. En wisten jullie dat Aart Staartjes (de superbekende meneer Aart uit Sesamstraat)

het brein is geweest achter de Nederlandse Sesamstraat? Hans Beentjes vertelde ontzettend leuk en enthousiast over Sesamstraat en maakten velen van ons regelmatig aan het lachen (ons jeugdsentiment kwam weer boven?). En aan alles komt een eind, zo ook aan deze lezing. De sprekers werden hartelijk bedankt en vriendelijk uitgezwaaid en het Nijntje-glas werd braaf teruggebracht... En zo wordt ook dit verhaaltje uitgeblazen...

23 JANUARI 2008
19.00 UUR
BOOTHZAAL - UBU

KLEUTERTV

TOEGANG GRATIS
VOOR IEDEREEN

PETER NIKKEN
SCHRIJVER VAN HET BOEK
'KIND EN MEDIA:
WEEET WAT ZE ZIEN'

HANS BEENTJES
WETENSCHAPPELIJK ADVISEUR
ADVIESRAAD SESAMSTRAAT

LEZING

PAP Studievereniging
Pedagogiek

Studiereis – Tripcie

Wie zijn wij?

door: Maartje Neerhoff

Dit jaar gaat PAP, zoals jullie allemaal weten, op studiereis naar Belgrado. Vijf dagen lang gezelligheid, pedagogiek en ontspanning, en dat in een land waar je zelf niet snel naartoe zal gaan. Maar deze mooie studiereis komt er natuurlijk niet vanzelf. De tripcie is al vanaf september bezig met het organiseren van deze week. Binnen de tripcie heeft iedereen zijn eigen functie, zodat het overzicht niet verloren gaat. Suzanne van Eijk verzorgt het secretariële deel van de reis en helpt bij het studie-inhoudelijke gedeelte, Frouke Helms en Maartje Neerhoff nemen het studie-inhoudelijke gedeelte op zich, Annemiek Veenstra en Bas Dumoulin zijn samen penningmeester en helpen verder mee op alle andere gebieden. Natuurlijk kunnen we niet op reis zonder onze coördinator ontspanning, Lisa Doove, want anders raken we echt over vermoeid.

Wij hebben er heel veel zin in! En voor degenen die mee gaan; bereid je maar voor op de leukste studiereis van je leven!

Wat doen wij?

door: Frouke Helms

In oktober zijn we begonnen met de voorbereiding van de studiereis. Alle taken werden verdeeld en ja, wat hebben we toch een leuk baantje: We mochten bedenken waar we heel graag nog een keer naartoe wilden! Er zijn heel veel landen aan bod gekomen, en iedereen ging op zoek naar veel informatie. En daar ontstond ook het geweldige idee om naar Belgrado te gaan. Iedereen werd meteen enthousiast: een land waar je niet snel naartoe gaat op vakantie, waar veel te zien en te ontdekken is, met een pedagogiek afdeling op de Universiteit van Belgrado en nog goedkoop ook! Al snel waren we er zeker van.

Toen werd het tijd om te gaan mailen naar instanties die gerelateerd zijn aan Pedagogiek, en dat was iets minder makkelijk. Na 30 mails te hebben verstuurd was er na een maand nog geen een mailtje terug gekomen. Of het te maken had met de Servische taal, of met de kerstdrukke, ik begon er in ieder geval een beetje zenuwachtig van te worden.

Maar we gaven natuurlijk niet op: we hadden wat in ons hoofd en we lieten ons niet makkelijke van dit idee afbrengen. Laten we zeggen; de aanhouder wint. En dat was ook zo, want via de docent van Suzanne, Prof Dr Rolf Kleber, hoogleraar in Psychotraumatologie, kwamen we in contact met een psychiater werkzaam bij het UMC, Eric Vermetten, die samenwerkt met allerlei onderzoeksinstellingen in Belgrado. Hij gaf ons het emailadres van een mevrouw, Ivana Vidakovic, die in Belgrado werkzaam is en met hem samenwerkt. Zij bood aan om onze tussenpersoon te zijn om ons in contact te brengen met interessante instanties. En daar zitten we nu middenin. We zullen alvast een tikje van de sluier oplichten; er is contact gelegd met een trauma centrum, een onderzoekscentrum en we gaan proberen de Universiteit te bezoeken. Daarbij hebben we via de Nederlandse ambassade in Belgrado ook allerlei contacten gelegd: onder andere een SOS kinderdorp net buiten Belgrado! We kunnen natuurlijk niet alles verklappen, en er zal nog een heleboel bijkomen. Het loopt in ieder geval hartstikke goed. De presentatie van onze plannen was zeer geslaagd in restaurant Balkan Grill Boro en de inschrijving zit zelfs al vol!

Wanneer je onze presentatie gemist hebt, of het nog een keertje wilt bekijken, ga dan naar www.svpap.nl. We zullen jullie op de hoogte houden van de vorderingen in de organisatie van de studiereis!

*When shall we three meet again?
In thunder, lightning, or in rain?
When the hurly-burly's done,
When the battle's lost and won.*

- W. Shakespeare -

Student in het buitenland

door: *Marlies Bakker*

Van 19 augustus tot en met 22 december 2007 heb ik in Vancouver, Canada gestudeerd. Canada is een land waar ik al heel lang naar toe wilde, met name vanwege de schitterende natuur, en studeren in het buitenland leek me al op voorhand een geweldige ervaring. Dit is het ook gebleken achteraf. Omstreeks januari 2007 ben ik begonnen met de aanmeldingsprocedure. Dit komt neer op het schrijven van een Engelse motivatiebrief, een uiteenzetting van de vakken die je wilt volgen en hoe dit past binnen je studie, en een begroting over wat je denkt uit te geven en hoeveel geld je nodig denkt te hebben. In mijn ogen is dit allemaal bedoeld om van een vaag idee een concreet plan te maken. Ook wordt er om een cijferlijst gevraagd. Nadat ik dit hele pakketje had ingeleverd hoorde ik na enkele weken dat ik was geselecteerd. Een selectie vindt plaats, omdat er meestal meer mensen weg willen dan dat er plaatsen zijn.

Vanaf dat moment kon ik aan de voorbereiding van mijn droom beginnen. Via de site van de universiteit in Vancouver (Simon Fraser University) heb ik de vakken uitgekozen die ik wilde gaan doen. Ik heb voor drie vakken gekozen, waarvan twee criminologievakken en een psychologievak. Ik heb ook direct mijn ticket geboekt en ben begonnen met het maken van een lijst waar precies opstond wat er allemaal aan voorbereiding moest gebeuren. Hoewel je je echt even goed in moet zetten om alles rond te krijgen is het zeker overzichtelijk en goed te doen. Daarnaast kun je ook altijd hulp vragen bij het international office van de UU.

Eindelijk was het zover, op 19 augustus vloog ik naar Vancouver. Nu zou alles echt gaan beginnen! Omdat ik graag nog een deel van de Rocky Mountains wilde zien heb ik ruim een week uitgetrokken om hier rond te trekken. Ik heb gedurende deze eerste week de hotspots van de Rockies gezien, waarbij ik veelal per Greyhoundbus heb gereisd. Het gaf een geweldig gevoel om helemaal alleen hier in de mooie natuur van Canada rond te reizen. Ik sliep in hostels en dit zijn de plaatsen bij uitstek waar je snel mensen ontmoet die ook aan het reizen zijn. Ik voelde me dan ook nooit alleen of eenzaam. Verder heb ik via mijn laptop contact met het thuisfront kunnen houden en zeker in die eerste week heb ik vaak verhalen op mijn website geplaatst, zo enthousiast was ik!

Vanaf eind augustus vond de introductieweek plaats op de universiteit. Toen ik daar aankwam werd mij mijn kamer gewezen (ik had een kamer op de campus daar) en heel de week zouden er activiteiten georganiseerd worden om je snel het gevoel te geven erbij te horen. In deze eerste week heb ik al veel mensen leren kennen, met name ook veel exchange-studenten uit allerlei landen. Na deze

introductieweek begon het studeren! Dit was niet heel anders dan ik in Utrecht gewend ben. Er zijn zowel hoor- als werkcolleges en vakken worden veelal afgesloten met zowel een opdracht (paper/presentatie) als een of meerdere tentamens. Ook het Engels is me 100% meegevallen. Je went er echt snel aan en het is goed om te merken dat je er steeds beter in wordt. De vakken zijn me uitstekend bevallen en sowieso het hele onderwijssysteem en de organisatie op de universiteit is pico bello geregeld. Voor mij heeft het studeren daar dan ook niets anders opgeleverd dan een positief gevoel, enthousiasme en goede cijfers.

Maar er is natuurlijk meer dan studeren. Het leuke van wonen op een campus is dat je altijd mensen om je heen hebt en dat het super makkelijk is om met mensen af te spreken. De exchange-studenten trekken veel naar elkaar toe, ook omdat er voor deze groep specifieke activiteiten worden georganiseerd waardoor je elkaar snel leert kennen. Het is leuk om mensen uit verschillende landen te ontmoeten en vrijwel iedereen zet zich in om er een leuke periode van te maken. Echt, het lijkt nu misschien eng om alleen naar een ander land te gaan, maar iedereen zit in die situatie en samen maak je er een leuke tijd van, dat gaat vanzelf. Vaak ben ik dan ook met groepjes mensen erop uit geweest om leuke dingen te ondernemen en om Vancouver te verkennen. Er is echt voor ieder wat wils en voor mij zijn de vier maanden omgevlogen. Ik heb zoveel van deze tijd geleerd, ik heb zulke leuke mensen ontmoet, ik heb het Engels beter onder de knie, ik heb het land van mijn dromen nu eindelijk met eigen ogen gezien en ik heb veel gelachen. Natuurlijk voel je je wel eens alleen of verdrietig, maar dat hoort erbij. Dat is een onderdeel van de hele ervaring en je wordt er alleen maar wijzer en sterker van. Voor mij is het een tijd waar ik altijd met veel plezier op terug zal kijken en waarvan ik ontzettend blij ben dat ik de kans heb gekregen om op deze manier een deel van mijn studietijd door te brengen.

Mocht je zelf overwegen om naar het buitenland te gaan en na het lezen van dit verhaal vragen hebben, stel ze gerust! Mijn emailadres is: bakker_marlies@hotmail.com.

PAP uitspraken

- Naomi: *"Ik heb hem verkeerd gegaat!"*
- Bas: *"Ik hoorde iets in mijn ooghoek."*
- Nienke: *"We zitten in een driehoeksverhouding"*
- Naomi: *"Het is verduurd."*
- Corine: *(Discussie waarom Corine nooit bij de PAP uitspraken komt)
"Ik zeg gewoon verstandelijke dingen!"*
- Moniek: *"Ik heb een punaise in de koffiempoeder gegooid. Oei, dat wordt spannende koffie!"*
- Bas: *"De PAPkamer is net als douchen: je denkt – 1 minuut, 1 minuut! – maar dan sta je er toch een half uur onder!"*
- Suzanne: *(Suzanne zegt iets wat helemaal niets met de vergadering te maken heeft en heeft dit ook zelf door) "Hoe zeg je dat nou: 'boter na de vis'?"*
- Naomi: *"Er zit allemaal eten in mijn gat!"*
- Moniek: *"Zal ik even onszelf bellen?" (pakt telefoon en toets nummer van PAP in) "Hé, we zijn in gesprek!"*
- Bas: *"Notulen uitwerken is net als de was doen!"*
- Naomi: *"Nijmegen ligt toch in Noord-Holland?"*
- Bas: *"Ik zou ook wel bakkersvrouw willen zijn; dan krijg ik elke dag lekkere taarten!"*

Van de personen die de meeste PAP uitspraken hebben gedaan, hebben wij nog een toepasselijke foto toegevoegd zodat jullie je een voorstelling kunnen maken van hoe het eruit heeft gezien toen de uitspraken gedaan werden:

Naomi

Bas

Moniek

Column

door: Bas Dumoulin

Ik zie ze twijfelen. Als ik in de vroege ochtend over de Uithof loop, mijn thuis in een vaas gestopte veldnarcissen in de steek gelaten, weet ik niet goed wat ze bezielen om zo rond te huppelen. Het mooiste vind ik nog dat alle studenten die elke ochtend opgepropt in een bus worden aangesleept om na het college weer dampend met velen over dezelfde busbaan te vertrekken hier nooit veel van kunnen hebben gemerkt. Naast de wakkere schaapjes (die heb ik dit jaar overigens nog niet gezien) en de spatterende eendjes vind ik ze prachtig in het plaatje passen. De Uithof is een paradijs, maar slechts degenen die ze hebben zien huppelen weten het. Ik ben een van hen.

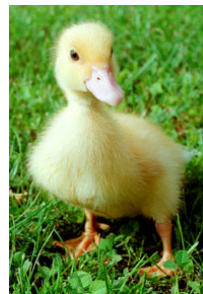

En zo luid ik mijn eigen lente in. Eenmaal in het Langeveld groet ik met mijn breedste glimlach de altijd vriendelijke heren achter glas. Op de PAPkamer stralen de bezoekers bij het zien van zoveel gezelligheid. Of ze een hele rare vraag mogen stellen. Natuurlijk, hij staat daar, prik jij je gaatjes maar. Wat zeg je, MTS? Ja, dat vonden wij ook maar lastig. Maar deze keer ga je het zeker halen. Koekje bij de thee? Nee ik niet hoor. Samen met Corine heb ik het vreemde plan om de lente in te luiden met een veel te lange 40-dagen vastentijd. De koekjes laat ik staan, maar in mijn hart vreet ik ze allemaal op zodra het Pasen is. De konijntjes gaan er overigens steeds smakelijker uitzien.

Nee, dat is niet zo netjes tegenover de konijntjes. Ik denk dat ik het tegen die tijd braaf op de koekjes en de paaseitjes zal houden. Lente betekent naast het eten van ontzettend veel chocola ook nog dingen die met een nieuw begin te maken hebben. Zo zijn we druk bezig om voorbereidingen te treffen voor een informatiemiddagje waarin we jullie alles gaan vertellen over een eventueel bestuursjaarje in het volgende collegejaar. Nu is het inderdaad zo dat het vooral de commissieleden zijn die daar naartoe komen, maar stiekem hoop ik dat ze allemaal vriendjes en vriendinnetjes zullen meenemen, omdat niets zo leuk is als samen een vereniging te runnen en actief in je studie te duiken.

Soms zou ik graag zo'n konijntje willen zijn, of een eend in de sloot. Niets dan huppelen en niets dan lekker zwemmen in het zacht wiegende water. Als eerstejaarsstudent schreef ik een gedichtje over het wandelen langs de Oudegracht. Ik denk dat ik nu als PAPbestuurder eindelijk in het bootje ben gestapt wat in het gedichtje wordt beschreven. En ik zal het je eerlijk bekennen: ik wil er nooit meer uit.

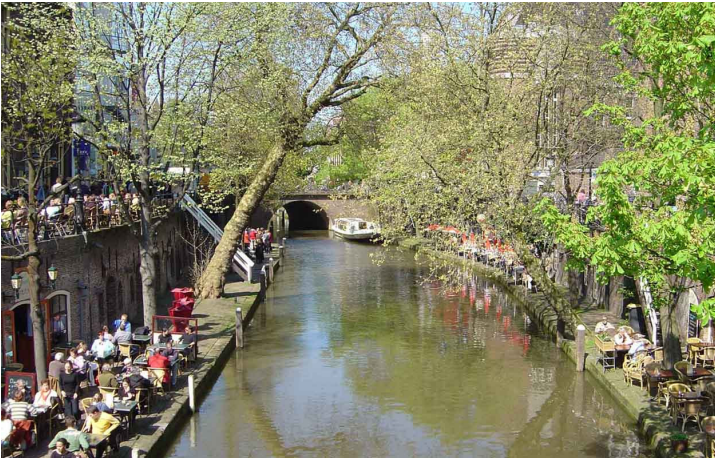
Langs de Oudegracht

Ik loop tussen de drukte en het zuchten
Als het leven roept om aandacht overall
Langs het water boven blauwe luchten
Mijn oren in de winkels en mijn voeten op de wal
Omdat het droge veilig is maar veel te druk

Twee houten bootjes dobberen ritmisch zacht:
Laten we varen; samen op de Oudegracht
Zo stil
Nooit gedacht
Bijna midden in het leven

Het is mij om het even wat nu komen gaat
Als ik zo maar lang mag zitten dromen
Tot in de winkels achter de bomen
De laatste deur gesloten wordt

- Bas Dumoulin -

Opleidingscommissie

door: OC Pedagogiek

DE OPLEIDINGSCOMMISSIE IS ER VOOR JOU!

De opleidingscommissie is nog steeds hard aan het werk om jullie problemen op te lossen en de tips en tops uit de panelgesprekken door te geven aan de docenten. Naast deze vaste zaken, zijn we momenteel ook bezig met het volgende:

- Er is onderzoek gedaan naar het portfolio en de resultaten worden binnen de commissies besproken.
- De opleidingscommissie is onderzoek aan het doen naar het arbeidsmarktperspectief voor pedagogiek studenten.
- In de PR-week hebben we mensen gezocht voor de opleidingscommissie. Het was een succes, al hebben we nog steeds mensen nodig om volgend jaar onze taak over te nemen!
- De panelgesprekken voor het tweede blok zijn net geweest.

Hebben jullie klachten, opmerkingen of tips, dan horen we die graag! Blijf dus mailen naar ocpedagogiek-studenten@fss.uu.nl !

Studenteninspraak

Werken als invalkracht in de kinderopvang?

De Klimboom biedt op meer dan 15 vestigingen professionele kinderopvang in regio Utrecht West. Voor verschillende vestigingen zijn wij op zoek naar:

Invalkrachten voor de Buitenschoolse opvang

Wij bieden een leuke parttime functie die goed te combineren is met een studie Pedagogiek. Dus wil je tijdens je studie al ervaring op doen in het werken met kinderen neem dan contact op met Mariska Bhagwat.

De Klimboom
Stichting voor kinderopvang

Artikel Pedagogiek – Creatieve Therapie

door: Malou van Hintum

Creatieve therapie heeft last van vage beeldvorming. Therapeuten doen een dansje met mensen of maken een schilderij, maar wat heeft dat nu eigenlijk voor nut? Ja, iedereen voelt zich beter daarna. Prettiger. Maar ja, ik voel me ook beter als ik achter mijn piano heb gezeten, of heb getennist. Het is lekker om niet alléén maar te denken de hele dag. Je hoofd en je lichaam snakken wel eens naar wat anders dan woorden alleen.

Bovendien is het nog goed voor je kop ook om af en toe de knop eens om te zetten. De beste ideeën ontstaan onder de douche, of tijdens het hardlopen. Dat fysieke beweging ook goed is voor je hersenen, is inmiddels een bewezen feit. Maar betekent dat ook dat sport, spel en de kunsten ons helpen als we psychisch in de knoei zitten, of ons sociaal onaangepast gedragen? Is dat ooit wetenschappelijk onderzocht en gemeten en zo ja, welke bewijzen heeft dat onderzoek opgeleverd?

Wegbezuinigd wegens gebrek aan bewijs

Ik lees in het boekje 'Dramatherapie bij angst- en dwangstoornissen', dat het Universitair Medisch Centrum Utrecht dramatherapie heeft wegbezuinigd bij gebrek aan *evidence based practices*. Anders gezegd: iedereen deed maar wat, en het was niet duidelijk wat dat opleverde. Psychiaters merken echter dat mensen méér zijn dan alleen denkende wezens; hun gevoel moet ook worden aangesproken. Dat klinkt logisch – maar is het daarom ook waar?

Hier komen de verdedigers van de dramatherapie en die van de cognitieve gedragstherapie tegenover elkaar te staan, vrees ik. Bij dramatherapie wordt gebruik gemaakt van fictionele in plaats van reële situaties. De door de patiënt uitgevoerde handelingen hebben geen praktische consequenties. Liesbeth Doomen, coauteur van het boekje 'Dramatherapie bij angst- en dwangstoornissen' stelt daarom dat dramatherapie voor patiënten belangrijk is om op een veilige manier risico's te kunnen nemen en gedragsalternatieven uit te proberen.

Kunnen sport, spel en kunst ons helpen als we in de knoei zitten? Tot nu toe was het antwoord daarop dat we het niet weten: iedereen deed maar wat, en wat het opleverde bleef onduidelijk.

Niet wat je doet, maar h oe je het doet is belangrijk

De auteurs van de Richtlijn Angststoornissen, die in 2003 is opgesteld, stellen dat de mate van empirische bewijskracht van dit soort interventies 'over het algemeen gering' is. Het is niet bekend w at de dramatherapeut doet, h oe hij dat precies doet, en welk effect het heeft. Het is lastig om te zien wat de zelfstandige bijdrage van de therapeut aan de behandeling is, omdat de patiënt tegelijk ook medicijnen krijgt, en/of psychologische hulp. Wat de therapeut doet, kan daarbij een belangrijke aanvulling zijn, schrijft het rapport. Maar meer ook niet.

Cognitief therapeut en onderzoeker Patricia van Oppen, werkzaam bij GGZ Buitenamstel en gespecialiseerd in de behandeling van mensen met angst-, dwang- en paniekstoornissen, zegt desgevraagd: "Dramatherapie zal niet schadelijk zijn, maar er is ook geen enkele aanwijzing dat je er beter van wordt. Het klopt dat cognitieve gedragstherapie niet voor iedereen voldoende is. Maar ik zou in zulke gevallen eerder denken aan medicatie of aan een assertiviteitscursus, dan aan dramatherapie. Het zal misschien best leuk zijn om te doen als het je ligt, maar ik denk niet dat je angst- en dwangklachten ervan opknappen."

Volgens cognitief therapeut en onderzoeker Patricia van Oppen is er geen enkele aanwijzing dat angst- of dwangproblemen opknappen van dramatherapie. Dat is niet iedereen zomaar met haar eens. Drie hogescholen hebben bijvoorbeeld een kenniskring opgericht om onderzoek te doen naar de effecten van creatieve therapie.

Onderzoek naar creatieve therapie in de kinderschoenen

Maar dat kun je natuurlijk pas met zekerheid zeggen als je de effecten van creatieve therapie kunt meten. Is dat dan echt zo lastig? Ik vraag het aan Henk Smeijsters. Hij is onder andere auteur van het Handboek Creatieve Therapie en lector van de kenniskring 'Kennisonwikkeling Vaktherapieën', een gezamenlijke kenniskring van drie hogescholen. Smeijsters stelt dat het onderzoek naar creatieve therapie in Nederland nog in de kinderschoenen staat.

"Nederland loopt vergeleken met het buitenland behoorlijk achter," zegt hij. "De universiteiten hadden er nooit belangstelling voor, en de hogescholen deden tot kortgeleden weinig onderzoek. In 1992 was de voorbereiding van een leerstoel muziektherapie aan de Nijmeegse universiteit in een ver gevorderd stadium toen deze uiteindelijk toch werd afgebroken. Het heeft heel lang geduurd voordat de lectoraten ontstonden en voordat we soortgelijke voorzieningen hadden als aan de universiteiten."

Smeijsters is zelf in 2003 als lector Vaktherapie benoemd. Hij zegt: "Sinds ik lector ben van deze kenniskring heb ik tien onderzoekers, allemaal docenten. In de bachelor-opleiding hebben wij *evidence based practice* al ingevoerd. We hebben een masteropleiding Vaktherapieën waar studenten met behulp van praktijkonderzoek hun eigen werk *evidence based* maken. Binnen de kenniskring zijn er vijf promovendi die een proefschrift schrijven over een bepaald medium. We hebben nu echt de mogelijkheid om de creatief therapeuten tot onderzoekers op te leiden, en dat is heel goed."

Met zijn allen de effecten meten

Ook andere hogescholen zijn op dit vlak bezig, zegt hij. "Overall wordt gewerkt aan de professionalisering en het *evidence based* maken van het beroep. Daarbij moet je niet vergeten dat je een beroep dat in Nederland pas nu de gelegenheid heeft structureel onderzoek te doen, natuurlijk nooit kunt vergelijken met geneeskunde. Want hoeveel hoogleraren en gepromoveerden lopen daar niet rond? Dus we moeten dat geleidelijk opbouwen." Dat creatieve therapie zo iets speciaals is dat de effecten ervan niet echt goed onderzocht zouden kunnen worden, daarmee hoeft je bij Henk Smeijsters niet aan te komen. Dat die effecten niet zo makkelijk te meten zijn, is wél waar. Smeijsters begrijpt de weerstand tegen het 'meten is weten'-principe wel, zegt hij, omdat het bij creatieve therapie gaat om een proces dat "heel moeilijk in cijfers en woorden is vast te houden".

Er wordt druk gezocht naar bewijs dat creatieve therapie werkt. Zo zijn vijf promovendi bezig met hun proefschrift op dit gebied.

"Maar", zegt hij, "het brengt ons niet verder als we zeggen: het is niet mogelijk. Wel is het zo dat elke vorm van onderzoek zijn eigen nadelen met zich meebrengt. Aan de ene kant van het onderzoeksspectrum heb je het gestandaardiseerde experimentele kwantitatieve onderzoek, en aan de andere kant onderzoeksvormen die een open kwalitatief karakter hebben en heel dicht bij die ervaringen zitten. De uitersten en de hele range aan soorten onderzoek die daar tussen zit, moeten en kunnen we allemaal doen. Want elk soort onderzoek levert een bepaalde vorm van evidentie op."

Op zoek naar een passende taal

Tegelijk met die verschillende onderzoeksvormen moet ook een passende taal ontwikkeld worden. Een taal die, zegt Smeijsters, "niet al te interpreterend is, die niet louter psychologisch is, maar die laat zien wat er in het medium met de cliënt gebeurt." Die taal is niet zo eentweedrie gevonden, omdat de creatief therapeut juist níét aan de pratende kant van het spectrum zit, maar zich richt op de ervaringen die zijn cliënt in dans, muziek, beeldend materiaal en drama opdoet.

“Er zijn in de mens emotionele lagen waar hij zich maar ten dele van bewust is, waar hij geen woorden voor kan vinden en die hij cognitief niet kan beïnvloeden, maar die wel heel bepalend zijn voor zijn gedrag,” legt Smeijsters uit. “Dat wat er in je gebeurt en waar je moeilijk over kunt praten, dat kun je uitspelen, in drama, in muziek, je kunt erover schilderen of bewegen. Vervolgens heb je de therapeut nodig die je laat ontdekken dat je dat ook op een andere manier kunt doen. De cliënt krijgt daar vervolgens ook een ander gevoel bij.”

Een eigen meetlat voor de creatieve therapie

Smeijsters ziet voor het Nederlandse onderzoek twee prioriteiten. “De *tacit knowledge* van professionals, de kennis die er wel is maar niet wordt geëxpliciteerd, moet systematisch in kaart worden gebracht, want dat gebeurt nog lang niet overal”, zegt hij.

Bij professionals in de wereld van de creatieve therapie – ervaren therapeuten bijvoorbeeld – is veel kennis aanwezig die wel in hun hoofd zit maar niet in boeken of vakbladen staat. Tacit knowledge noemen we dat.

“En er moet veel effectonderzoek komen op een manier die aangepast is aan het beroep. Je kunt het beroep niet helemaal standaardiseren”, zegt Smeijsters, “want dan haal je de kern eruit. Maar je kunt wel meer meten dan je misschien denkt. Daarbij moet je zoeken naar de mate waarin je moet structureren, en hoe je met chaos en improvisatie omgaat. Want je kunt niet van minuut tot minuut werkvormen protocolleren. De cliënt wil dat die therapeut er voor hem en de relatie is. Als de therapeut een technocraat wordt die werkvormen achter elkaar afraffelt, spannen we het paard achter de wagen.”

Onderzoek doen naar de effecten van creatieve therapie kan dus wel, maar je moet goed weten wát je wilt meten om te bepalen hóé je dat kunt gaan doen. Het lijkt erop dat elke soort creatieve therapie zijn eigen meetlat nodig heeft. En dat de meeste van die meetlaten nog ontwikkeld moeten worden. Er is dus nog een hoop werk aan de winkel.

Dit artikel is gebaseerd op een lezing die Malou van Hintum op 2 oktober 2007 hield ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum van de HAN. Momenteel is ze werkzaam als redacteur Kennis bij de Volkskrant.

Bron: <http://www.kennislink.nl/web/show?id=185045>

Horoscoop

door: Femke Everaarts

Ram

21 Maart - 20 April

Deze week kom jij iemand tegen met de A, of de K. Of was het nou de L? Nee, waarschijnlijk de B!

Stier

21 April - 20 Mei

Een diepe depressie nadert. Een gezellig kopje thee met Bas op de PAPkamer doet wonderen.

Tweeling

21 Mei - 21 Juni

Mijd deze week de linkerstoel in het midden van de achterkant van bus 12.

Kreeft

22 Juni - 22 Juli

Komende dagen raak je alles kwijt. Van je lenzen tot je pedagogiekboeken. Als je deze laatste kwijtraakt, leen dan een van de maagd.

Leeuw

23 Juli - 23 Augustus

Kun je je oppaskinderen niet meer aan? Secretaris Naomi laat je weer helemaal tot rust komen. Je hoeft alleen maar even naar de PAPkamer te lopen.

Maagd

24 Augustus - 22 September

Leen deze week geen pedagogiekboeken uit, want je krijgt ze nooit meer terug.

Weegschaal

23 September - 23 Oktober

Zit je alweer door je stufi heen? Ga dan deze week eens langs bij penningmeester Moniek op de PAPkamer.

Schorpioen

24 Oktober - 22 November

Annemiek zal haar uiterste best doen nieuwe bestuursleden voor volgend jaar te vinden. Jou ziet ze wel zitten.

Boogschutter

23 November - 21 December

Na het laatste keuzemoment van boer zoekt vrouw ben je omgeslagen. In plaats van Pedagogiek zet je je zinnen op een agrarische studie.

Steenbok

22 December - 20 Januari

Je zult de man of vrouw van je dromen ontmoeten. Lees desnoods deze horoscoop over 20 jaar nog eens.

Waterman

21 Januari - 19 Februari

Als je deze week Corine tegenkomt weet ze jou te strikken om een stukje voor de volgende PAPERas te schrijven. Een onzinnige horoscoop misschien?

Vissen

20 Februari - 20 Maart

Bij het woord tentamen alleen al voel je nattigheid. Misschien handiger om na de tentamens de dvd te kopen dan nu in de bios naar die film te gaan.

Colofon

Redactie

Suzanne van Eijk
Femke Everaarts
Corine Vos

Met dank aan

Alumnicie
Ben Baarda
Marlies Bakker
Bas Dumoulin
Emma Esser
Frouke Helms
Elske de Jong
Daniëlle Gillissen
Malou van Hintum
Nicolette Munsters
Charlotte Mutsaerts
Maartje Neerhoff
Roderick Stol
Annemiek Veenstra
Dorien van Zuilen
Opleidingscommissie
Pedagogiek

Heb je leuke ideeën voor de PAPeras? Mail ze ons! paperascie@svpap.nl

Ben je verhuisd of gestopt met je studie?

Geef dit dan even door aan het PAPbestuur door een e-mail te sturen naar info@svpap.nl Op die manier blijft de ledenlijst up-to-date.

Heb je je studie afgerond?

Dan is er de mogelijkheid om als alumnid betrokken te blijven bij jouw studievereniging. Stuur dan een e-mail naar alumnicie@svpap.nl en je wordt opgenomen in het alumnibestand.